

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Teleszky László Ügyvédi Iroda tagjaként eljáró dr. Teleszky László ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Horváth és Keszthelyi Ügyvédi Iroda tagjaként eljáró dr. Keszthelyi Oszkár ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a korábban dr. Karczub Péter ügyvéd, majd dr. Maros Márta ügyvéd által képviselt beavatkozó neve (fél címe 1) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Bíróság 2007. május 29. napján kelt 6.P.24.676/2003/43. számú ítélete ellen az alperes részéről 44. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a nem fellebbezett rendelkezését nem érinti, a fellebbezett rendelkezését - a perköltségre is kiterjedően - részben megváltoztatja, és a nem vagyoni kártérítés összegét 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forintra, az alperes által a felperes részére fizetendő perköltség összegét 100.000 (Egyszázezer) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - 15 nap alatt - az alperesnek 30.000 (Harmincezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 90.000 (Kilencvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes házastársa 2002. december 9-én meghalt az alperesi kórház sebészeti osztályán 2002. november 13-án végzett szívbillentyű beültetés után kialakult szepszis következtében fellépett korai műbillentyű endocarditisz és az innen származó agyembólia miatt. A 61 évesen elhunyt házastárs halála miatt a felperes 12.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és temetési költségként 141.185 forint

megtérítésére kérte kötelezni az alperest a kamatokkal együtt. Az alperes kártérítő felelősségét megállapító jogerős közbenső ítéletet (Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.543/2006/3.) követően folytatott eljárásban - a felperes életkörülményeinek megváltozására vonatkozóan lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként - hozott ítélettel az elsőfokú bíróság 4.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2002. december 9-étől a kifizetésig esedékes törvényes mértékű kamatai, valamint 141.185 forint vagyoni kártérítés és ennek 2002. december 15-étől a kifizetésig járó törvényes mértékű kamata megfizetésére kötelezte az alperest. Az ezt meghaladó keresetet elutasította; az alperest 250.000 forint perköltség, továbbá a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala részére 107.846 forint állam által előlegezett szakértői költség megfizetésére kötelezte, és megállapította, hogy a le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az 1965 óta rokkantnyugdíjas felperes és az 1964-től ugyancsak rokkant nyugdíjazott férje 1967. július 3-án történt házasságkötésük óta harmonikusan éltek, a már nagykorú három gyermeküket kiegyensúlyozott körülmények között nevelték fel. Az 55 évesen egyedül maradt felperes a férjének elvesztését a haláleset óta eltelt hosszabb idő alatt sem tudta feldolgozni. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdéseinek felhívása mellett, utalva a BH1992/5/311. számon közzétett eseti döntésre, annak vizsgálata eredményeként, hogy a káresemény milyen hatást gyakorolt a felperesre, miként befolyásolta az életkörülményeit, a házastársa elvesztésével bekövetkezett vagyoni mércével megmérhetetlen vesztesége pótlásaként 4.000.000 forint és a káreseménytől járó, a Ptk. 301. §-a szerinti kamatai megfizetését tartotta megfelelőnek az elszenvedett sérelemért körülbelül egyenértékű másnemű előny nyújtásaként.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést a nem vagyoni kártérítés összegének leszállítását kérve. Arra hivatkozott, hogy a felperes házastársa már az alperesi kezelést megelőzően is beteges volt, és amennyiben a per tárgyát képező események nem következnek be, akkor sem valószínűsíthető, hogy hosszabb ideig aktív támasza lehetett volna a felperesnek. Hivatkozott a felróhatósága csekély mértékére is.

A felperes az ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezésének a helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az alperes nem tudta hitelt érdemlően valószínűsíteni azt az állítását, hogy a káresemény bekövetkezése hiányában miért nem tarthatott volna hosszabb időn át a házastársának halála miatt megszakadt együttélésük. Hangsúlyozta: a veszteség nem azáltal érte, hogy mennyire lehetett volna aktív támasza továbbra is a férje, hanem amiatt, hogy 55 éves korában maradt egyedül, a férjének halála pótolhatatlan veszteség a számára, és az életkora folytán sem képes új párkapcsolatot kialakítani. Hivatkozott arra is, hogy férjét az egészségi állapota legfeljebb a komoly fizikai munka végzésében akadályozta volna. Vitatta azt a fellebbezési érvelést is, hogy a nem vagyoni kártérítés összege a felróhatóság mértékétől függ.

Az alperes fellebbezése a következők szerint alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletének az indokolásában a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdésére alapítottnan körültekinően értékelte a felperest a férjének halála miatt ért pótolhatatlan érzelmi veszteséget, és a körülményeiben emiatt bekövetkezett hátrányos változásokat. Az ennek eredményeként megállapított nem vagyoni kártérítést azonban az elsőfokú bíróság eltűzött mértékben határozta meg.

Annak kiemelése mellett, hogy a károkozóknak felróhatóan bekövetkezett káresemény miatt az elsőfokú bíróság által helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések alapján járó nem vagyoni kártérítés akkor sem lenne képes pótolni a szeretett személy elvesztése miatt érzett veszteséget, ha annak mértéke a keresettel érvényesített összeggel egyezne meg, a Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy a károsultat ért hátrányok mellett a nem vagyoni kártérítés összegének megállapításánál a káresemény idején érvényesült ár- és értékviszonyokra és a más hasonló ügyekben követett ítélezési gyakorlatra is figyelemmel kell lennie a bíróságnak. Bár az elsőfokú bíróság a mérlegelése körében utalt ennek szükségességére is, a nem vagyoni kártérítés összegének megállapításánál azonban ez mégsem jutott kellő mértékben kifejezésre.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a fellebbezéssel támadott ítéleti rendelkezést a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, mert a káresemény időpontjához képest a hasonló ügyekben követett ítélezési gyakorlatnak 2.500.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés felel meg.

A részben megváltoztató rendelkezés folytán kellett módosítani az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségre vonatkozó rendelkezését is.

Az eredményesen fellebbező alperes fellebbezési eljárási költségét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdésének megfelelően a 4/A. § értelmében áfa-val növelt ügyvédi munkadíjban állapította meg, amit a felperes a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesnek megfizetni.

A felperes személyes költségmentessége [6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 6. § (1) bekezdése], és az alperes illetékmentessége folytán [Itv. 5. § (1) bekezdés c) pont] a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli [6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése, 14. §].

Budapest, 2008. január 18.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Lévainé dr. Szakács Mária s.k.
előadó bíró

Dr. Fülöp Györgyi s.k.
bíró